

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Si Duong Van**, se sídlem Boleslavská 10, Luštěnice, zast. JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem Jandova 208/8, Praha 9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016,
č. j. 10987/16/5100-41453-711484, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2017, č. j. 3 Af 39/2016 - 50,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2017, č. j. 3 Af 39/2016 - 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se před orgány daňové správy neúspěšně domáhal vyloučení majetku z daňové exekuce. Jednalo se o drobné spotřební zboží různého druhu v přepravním kontejneru č. OCGU8003245 (dále jen „zboží“). Zásadní otázkou v projednávané věci je, zda stěžovateli svědčí vlastnické právo k tomuto zboží a zda k tomu nabídl dostatečné důkazy.

[2] V žalobě podané u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) brojil proti rozhodnutí žalovaného uvedenému v záhlaví. Tím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 7. 2015, č. j. 5073286/15/2008-80541-108868, vydané podle § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Tímto rozhodnutím správce daně nevyhověl návrhu na vyloučení zboží z daňové exekuce vedené proti společnosti Amita Solutions s.r.o. v likvidaci (dále jen „dlužník“).

[3] Ze správního spisu je patrné (a mezi účastníky řízení je nesporné), že stěžovatel v daňovém řízení předložil k osvědčení svého vlastnického práva ke zboží zejména tyto

listinné důkazy: (a) prohlášení prodávajícího (čínské společnosti YIWU SUNGLORY TRADING CO., LTD – dále jen „prodávající“) o tom, že zboží bylo vlastnictvím prodávajícího a bylo určeno k prodeji stěžovateli jako kupujícímu; (b) oznámení prodávajícího o dodávce zboží v kontejneru (včetně popisu položek zboží a fotografií); (c) kupní smlouvu („Contrac“) ze dne 5. 3. 2015 mezi prodávajícím a stěžovatelem jako kupujícím ohledně koupě zboží; (d) náložný list („Bill of Lading“) vystavený prodávajícím ve prospěch kupujícího ohledně zboží; (e) fakturu prodávajícího na částku 21 033,96 USD - kupní cenu za zboží a (f) příkaz stěžovatele bance k úhradě částky 21 033,96 USD ve prospěch prodávajícího ze dne 1. 6. 2015 (dále společně jen „doklady stěžovatele“).

[4] Dále je zřejmé, že orgány daňové správy zadržely zboží a provedly jeho soupis dne 21. 4. 2015. V této souvislosti zadržely listiny svědčící naopak o vlastnickém právu dlužníka. Šlo o tyto listiny: (a) mezinárodní nákladový list SK7308168 ze dne 17. 4. 2015, kde je jako příjemce uveden dlužník, (b) tranzitní doklad v německém jazyce z téhož dne a (c) fakturu společnosti HK CENRY TRADING CO., LIMITED jako prodávajícího ze dne 15. 3. 2015 na částku 10 124,24 USD - kupní cenu za zboží (dále společně jen „doklady dlužníka“).

[5] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že stěžovatel sice předložil tvrzení o existenci vlastnického práva ke zboží, avšak neunesl důkazní břemeno a nepředložil důkazy k prokázání tohoto tvrzení, resp. takové důkazy, jimiž by zpochybnil doklady dlužníka zajištěné společně se zbožím.

[6] Přisvědčil naopak žalovanému, že prokázal nesprávnost a nepravdivost dokladů stěžovatele. Konstatoval rozpor mezi jeho doklady ohledně zboží a doklady dlužníka. Doklady stěžovatele a jeho jednání postrádají vnitřní logiku. Nelogický postup spatřoval v tom, že se stěžovatel dle vlastního vyjádření stal vlastníkem zboží až ve chvíli zaplacení kupní ceny, což nastalo až po sjednaném datu splatnosti ceny a již po zajištění zboží správcem daně. Argument stěžovatele, že nechtěl poškodit obchodní vztahy s prodávajícím, nemůže obstát. Bylo povinností prodávajícího zboží stěžovateli dodat. Pokud toto zboží bylo správcem daně zabaveno, svědčí to spíše o tom, že by mohla být poškozena pověst dodavatele, který nedostál své povinnosti zboží doručit.

[7] V úvahu je také třeba vzít i otázku dopravy zboží. Pokud by zboží bylo přepravováno od prodávajícího ke stěžovateli, není zřejmé, proč měl řidič přepravní společnosti odlišné dokumenty a informace (tedy doklady dlužníka, nikoli doklady stěžovatele – pozn. soudu). Byl to ale právě řidič přepravní společnosti, kdo měl zboží dodat jeho příjemci. Stěžovatel odmítá spojitost s dotčenou přepravní společností. Doprava tedy musela být zajišťována jeho dodavatelem (tj. prodávajícím). Tato skutečnost však pouze umocňuje závěr, že by neklesla důvěryhodnost stěžovatele v očích jeho obchodních partnerů v Čínské lidové republice, pokud by odmítl zaplatit kupní cenu za zboží s tím, že jeho dodavatel nesplnil svou povinnost mu zboží dodat. Stěžovatel neměl „reálný důvod“ platit kupní cenu až poté, co se dozvěděl o zajištění zboží, tedy poté, co již bylo zjevné, že dodavatel svoji povinnost dodat zboží nesplní.

[8] Poukázal také na to, že doklady dlužníka byly zajištěny již při přepravě zboží, a proto nemohly být dodatečně jakkoli pozměněny. Naopak doklady stěžovatele byly předloženy ex post. Zároveň vykazují popsané vnitřní rozpory. Pokud by byly pravdivé, znamenalo by to, že se choval nelogicky a v rozporu se svými ekonomickými zájmy.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatel napadá v záhlaví uvedený rozsudek kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Navrhuje jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Nejprve obsáhle rekapituluje dosavadní průběh řízení a argumentaci správce daně. S touto argumentací polemizuje. V této části kasační stížnosti rovněž zmiňuje usnesení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha IV, o odložení trestní věci podezření ze spáchání trestného činu podvodu ze dne 30. 12. 2016, č. j. KRPA-345694-109/TČ-2015-001493 (dále jen „usnesení Policie ČR"). Dle jeho vyjádření osvědčuje, že doklady dlužníka jsou padělané a z právního hlediska neplatné. Policii se však nepodařilo zjistit pachatele, který je původcem těchto padělků. Usnesení Policie ČR zapomněl nedopatřením předložit městskému soudu, jeho kopii předložil v průběhu řízení před Nejvyšším správním soudem.

[11] Uvádí, že pochybnosti žalovaného o včasnosti jeho návrhu na vyloučení zboží z daňové exekuce jsou směřovány k vytvoření formální překážky meritorního projednání věci (má na mysli otázku, zda podal návrh na vyloučení zboží v patnáctidenní lhůtě podle § 179 odst. 4 daňového řádu – pozn. soudu).

[12] Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (byť v kasační stížnosti nedopatřením hovoří o „odvolání", avšak z kontextu je zřejmé, že má na mysli právě rozsudek – pozn. soudu). Tu spatřuje v tom, že se rozsudek nekonkrétně a paušálně odvolává na „nepřiléhavé, scholastické a neopodstatněné" odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[13] Dále již uplatňuje prakticky jen jednu další kasační námitku, resp. skupinu námitek – týkají se nesprávného hodnocení důkazů, které předložil pro osvědčení svého vlastnického práva ke zboží. Odmítl, že by jakákoli listina obsažená v jeho dokladech byla nesprávná či nepravdivá, naopak se v daňovém řízení dovolával neplatnosti dokladů dlužníka, jedná se o padělky. Sám předložil náložný list (konosament), cenný papír, a to na svoje jméno. Odkázal na § 514 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „občanský zákoník"). Podle něj *cenný papír je listina, se kterou je právo spojeno takovým způsobem, že je po vydání cenného papíru nelze bez této listiny uplatnit ani převést*. V dokladech dlužníka byl jiný náložný list se stejným číslem. Proto měl mít správce daně pochyby o existenci vlastnického práva dlužníka a měl sám zahájit řízení o vyloučení zboží z exekuce z úřední povinnosti.

[14] Nesouhlasí s hodnocením městského soudu, že jednal nelogicky, pokud zaplatil cenu za zboží v době jeho zajištění správcem daně. Je ostrakizován za to, že ctí zásadu *pacta sunt servanda* a je postihován za svoji poctivost. Má za to, že unesl důkazní břemeno tím, že předložil své doklady o zboží. Pochybil naopak správce daně, pokud nezjistil, který konosament je pravý.

[15] Dále též poukázal na to, že v kupní smlouvě a příslušné faktuře byla sjednána doložka „CIF Hamburg". Po vystavení náložného listu se proto stal vlastníkem zboží, jeho

vlastnické právo je převoditelné jen rubopisem. Náložný list jako cenný papír je jednoznačným průkazem existence vlastnického práva stěžovatele. Bylo jeho povinností zaplatit fakturu prodávajícímu, protože ten naopak splnil svoji povinnost dodat zboží do Hamburku a předat mu (jako kupujícímu) doklady vztahující se ke zboží. Případné prodlení se zaplacením kupní ceny či datum její úhrady nemá na platnost náložného listu i dané kupní smlouvy žádný právní dopad a především nijak nesouvisí s přechodem vlastnického práva ke zboží na stěžovatele. Okamžikem vystavení konosamentu (dne 15. 3. 2015) se stal vlastníkem zboží.

III. Vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí pro nedůvodnost. Jejím obsahem jsou v zásadě totožné námitky, které již byly uplatněny v odvolacím řízení a v řízení před městským soudem. I přes opožděné podání návrhu na vyloučení zboží z daňové exekuce správní orgány tento návrh meritorně posoudily, není zřejmé, čeho chce stěžovatel svou námitkou ještě dosáhnout. Dále neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že je vlastníkem zboží. Měl předložit takové listiny, které by zpochybnily pravost či správnost dokladů dlužníka zajištěných u řidiče přepravní společnosti. To se ovšem nestalo. Žalovaný hodnotil všechny důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Je logické, že presumoval pravost dokladů dlužníka, jelikož právě přepravní společnost se zbožím v době jeho zajištění reálně disponovala. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je irelevantní, neboť městský soud řádně uvedl, z jakých důvodů žalobu zamítl. Do doby podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce neměly finanční orgány pochybnosti o vlastnictví zboží, nebyl dán tedy ani žádný důvod pro zahájení řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce z úřední povinnosti.

[17] Stěžovatel mění svůj závěr ohledně okamžiku přechodu vlastnického práva ke zboží na jeho osobu účelově. Nejprve tvrdil, že se stal vlastníkem až okamžikem zaplacení kupní ceny. Nyní váže nabytí vlastnictví k jiné skutečnosti. Městský soud však otázku převodu vlastnictví výslovně neřešil, pouze se vyjadřoval k tomu, že stěžovatel neměl reálný důvod k placení kupní ceny za zboží v situaci jeho zajištění správcem daně. V tu chvíli bylo totiž jasné, že dodavatel svou povinnost dodat zboží nesplní.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[19] Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost je důvodná.

IVa. Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu

[21] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Přisvědčil tak v tomto směru námitce stěžovatele, byť ten ji koncipoval značně obecně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je však vadou, ke které soud přihlíží z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52).

[23] Žaloba stěžovatele obsahovala pět žalobních bodů. V zásadě v ní namítal (a) nesprávnou aplikaci soukromoprávní judikatury a porušení zásady volného hodnocení důkazů ze strany žalovaného, unesení důkazního břemene, prokázání vlastnictví ke zboží pomocí doložených dokladů a povinnost žalovaného prokazovat pravost listin; (b) dodržení zákonné lhůty k podání návrhu na vyloučení zboží z daňové exekuce; (c) formalistické a nesprávné hodnocení prohlášení prodávajícího, které obsahuje pouze administrativní chybu ohledně data úhrady kupní ceny, stěžovatel si jej vyžádal ještě před podáním návrhu; (d) důvodem uhrazení kupní ceny za zboží byla vázanost kupní smlouvou, jeho jednání není nelogické, neuhrazení by poškodilo jeho obchodní vztahy, úhrada byla podmínkou přechodu vlastnického práva, očekával, že po přechodu vlastnického práva na svou osobu správce daně zboží z exekuce vyloučí; (e) porušení zásady volného hodnocení důkazů žalovaným i s ohledem na doloženou fotodokumentaci a seznam zboží – v kontextu s ostatními důkazy to prokazuje vlastnické právo stěžovatele, osoba odlišná od vlastníka by takovými doklady nedisponovala.

[24] Městský soud si byl výše uvedených námitek vědom, neboť v rekapitulační části odůvodnění napadeného rozsudku je všechny odpovídajícím způsobem reflektoval. Řádně však vypořádal pouze námitku jedinou, a to otázku nesprávného určení počátku běhu subjektivní lhůty k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce [bod (b) výše]. Zbytek žalobních námitek městský soud buď nevypořádal vůbec [body (c) a (e) výše], anebo je jeho hodnocení nepostačující [body (a) a (d) výše]. Soud předesílá, že si je vědom, že úlohou městského soudu není obsáhle reagovat na každou dílčí žalobní námitku či tvrzení, smyslem je vypořádat se s obsahem žalobní argumentace jako celku. Nepřezkoumatelnost rozsudku též samo o sobě nezakládá, pokud se městský soud ztotožní se závěry žalovaného a v podrobnostech na ně odkáže. Nemůže se ovšem tímto způsobem vyhnout náležitému hodnocení řádně uplatněných žalobních bodů, což se v projednávaném případě stalo.

[25] K námitce ad (a) městský soud nejprve uvedl, že důkazní břemeno nespočívalo výhradně na stěžovateli, jak nesprávně dovodil žalovaný. Měl povinnost prokázat jen to, co sám tvrdil. Bylo poté na žalovaném, aby předložené důkazy a z nich vyplývající skutečnosti vyvrátil. Městský soud uzavřel, že žalovaný pravdivost dokladů stěžovatele vyvrátil, čímž na něj opět přenesl důkazní břemeno, které však stěžovatel podruhé již neunesl. Poté obecně konstatoval, že žalovaný při hodnocení důkazů nepochybil, odkázal na str. 8 – 9 správního rozhodnutí a ztotožnil se s názorem správních orgánů, že stěžovatel není vlastníkem zboží (str. 5 – 7 napadeného rozsudku).

[26] Jak je patrné z výše uvedeného, městský soud se vyhnul vlastnímu hodnocení obsahu dokladů stěžovatele. Jeho závěry jsou toliko obecné, bez dalšího odkazují na rozhodnutí žalovaného a na žalobní argumentaci dostatečně nereagují. Soud konkrétně neuvedl, proč je při konkurující sadě důkazů (doklady stěžovatele vs. doklady dlužníka) nutné dát přednost dokladům zajištěným při přepravě zboží. Neuvedl určitým způsobem, jaké rozpory v dokladech stěžovatele shledal, pouze stručně existenci takových rozporů konstatoval.

[27] K námitce pod bodem (d) – úhrada kupní ceny, přechod vlastnického práva – městský soud odkázal na to, že jednání stěžovatele nepovažuje za logické a v souladu s jeho ekonomickými zájmy. Úhradu kupní ceny až po zajištění zboží nepovažoval za racionální, neztotožnil se s argumentem zachování dobrých obchodních vztahů. Prodávající zboží řádně nedodal, poškozena tak mohla být spíše jeho pověst. Stěžovateli oproti tomu mohl uškodit fakt, že kupní cenu zaplatil až po splatnosti. Podle soudu dále není zřejmé, proč měl řidič přepravní společnosti ke zboží odlišné dokumenty. Stěžovatel spojitost s přepravní společností odmítal, doprava tak musela být zajištěna prodávajícím. Pokud bylo zboží správcem daně zajištěno ještě před jeho dodáním, neměl reálný důvod kupní cenu platit, neboť prodávající povinnost dodat zboží jeho příjemci nesplnil (str. 7 napadeného rozsudku).

[28] I z výše uvedeného vyplývá, že městský soud se nevěnoval namítané otázce přechodu vlastnického práva. Nevypořádal se dostatečně s tvrzením, že úhrada kupní ceny byla podmínkou přechodu vlastnického práva a že stěžovatel legitimně očekával, že po nabytí vlastnictví bude zboží z daňové exekuce vyloučeno. Měl se zabývat tím, jak je tato otázka řešena v doložených důkazech a zda žalobní tvrzení o přechodu vlastnického práva těmto dokladům odpovídá. Na takové posouzení městský soud rezignoval. Městský soud v rekapitulační části rozsudku pouze uvedl, že kupní smlouva neupravuje žádnou speciální úpravu přechodu vlastnického práva (str. 4 napadeného rozsudku). Pokud tomu tak je a je i správné tvrzení, že vlastnické právo ke zboží mělo na stěžovatele přejít až teprve úhradou kupní ceny, pak si musí městský soud učinit úsudek o tom, nakolik bylo jeho jednání racionální. Především pak musí v intencích žalobního tvrzení zodpovědět otázku, komu svědčilo vlastnické právo ke zboží v okamžiku jeho zadržení správcem daně, ke kterému došlo ještě před zaplacením kupní ceny.

[29] Rozsudek je nepřezkoumatelný dále i v tom směru, že městský soud žádným způsobem nereagoval na námitky uvedené výše pod bodem (c) a (e). V žalobě bylo namítáno, že žalovaný nesprávně vyhodnotil důkazy v podobě prohlášení prodávajícího (k jeho obsahu viz odst. [3] tohoto rozsudku) a seznam zboží s jeho fotodokumentací. Městský soud se s těmito žalobními body nevypořádal.

[30] V dalším řízení bude úlohou soudu řádně se vypořádat se všemi uplatněnými žalobními námitkami, jak je rozvedeno výše. V mezích vytyčených žalobou městský soud posoudí, zda je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, zda hodnotil všechny důkazy objektivně (nikoli selektivně či spekulativně, jak namítal stěžovatel) a vzal v potaz všechny zjištěné okolnosti.

IVb. Nepřípustnost kasačních námitek stěžovatele

[31] Pokud jde o ostatní kasační námitky, z porovnání obsahu žaloby, napadeného rozsudku a znění kasační stížnosti je zřejmé, že podstatná část těchto námitek je nepřípustná.

[32] Prvně je třeba uvést, že za řádnou kasační námitku soud nepovažoval tuto obecnou tezi stěžovatele: „Důvodem mé námitky byla skutečnost, že pochybnosti o včasnosti podání návrhu jsou směrovány k vytvoření formální překážky meritorního projednání věci. Proto se i nadále domnívám, že odložení otázky není namístě, i když se samozřejmě spokojím s meritorním vyřízením věci“ (viz též odst. [11] výše). K otázce včasnosti návrhu se městský soud srozumitelně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil. Stěžovatel správnost jeho závěrů nikterak nenapadá a ani s nimi jinak nepolemizuje, pouze se bez dalšího vyjadřuje citovaným způsobem. Nadto soudu není zřejmé, kam svým tvrzením směřuje, neboť jeho návrh nebyl posouzen jako opožděný a správní orgány se jím věcně zabývaly, v tomto směru tak nebyl na svých právech zkrácen.

[33] Nejvyšší správní soud z žaloby ověřil, že stěžovatel v ní konzistentně argumentoval přechodem vlastnického práva ke zboží zaplacením kupní ceny. Vázaností kupní smlouvou, zachováním dobrých obchodních vztahů a právě nabytím vlastnictví zdůvodňoval, proč kupní cenu uhradil po splatnosti, resp. až po zajištění zboží ze strany správce daně. V kasační stížnosti však v rozporu s žalobou tvrdí, že datum úhrady kupní ceny nemá na otázku vlastnictví žádný vliv, neboť vlastníkem se stal okamžikem vystavení konosamentu (náložného listu), k čemuž došlo dříve. Nově upozorňuje na tzv. doložku CIF v kupní smlouvě a s odkazem na občanský zákoník se zabývá povahou náložného listu (konosamentu) jako cenného papíru (viz též odst. [13] a [15] výše).

[34] Tyto kasační námitky jsou s ohledem na výše uvedené nepřípustné, neboť nemají (a to ani v hrubých rysech) svůj předobraz v žalobě. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Městský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatel nemohl důvody v řízení před městským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, uvedené námitky jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[35] Soud dále konstatuje, že nepřihlížel ani k obsahu usnesení Policie ČR ze dne 30. 12. 2016, které stěžovatel předložil až v řízení o kasační stížnosti, tedy po vydání napadeného rozsudku, a k argumentaci s tím související (viz odst. [10] výše).

[36] Podobnou situací se soud zabýval v rozsudku ze dne 28. 4. 2016, č. j. 9 Afs 269/2015 – 54, v němž se vyjadřoval ke své úloze v řízení o kasační stížnosti. Uvedl, že „[n]*ení opravnou instancí, ale jeho úkolem je zejména přezkoumat závěry krajského (městského) soudu, které zaujal k jednotlivým skutkovým a právním závěrům. Všechny skutečnosti a je prokazující důkazní prostředky, které jsou rozhodné pro zjištění skutkového stavu ve věci samé, musí proto stěžovatel uvést a navrhnout již v řízení před soudem prvního stupně. K tomu v projednávané věci nedošlo*.“ Závěry vyplývající z citovaného judikátu dopadají přiměřeně i na projednávaný případ. Stěžovatel mohl předkládané usnesení doložit v řízení před městským soudem. V kasační stížnosti sám uvádí, že ho nepředložil pouze nedopatřením, neboť jeho zástupce zapomněl tento dokument soudu zaslat.

S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nemohl těmito skutečnostmi a důkazy s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. zabývat. V této části je kasační stížnost dle uvedeného ustanovení rovněž nepřípustná.

[37] Nejvyšší správní soud vážil, zda mohl za daného stavu věci vypořádat zbylé přípustné námitky stěžovatele, rekapitulované výše v odst. [14], které mířily proti závěrům v napadeném rozsudku. Dospěl k tomu, že s ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu to není v dané fázi řízení možné. Tyto námitky totiž úzce souvisí s žalobními body, které městský soud nevypořádal buď vůbec, anebo nedostatečně (viz výše v části IVa tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud nemůže nahrazovat činnost městského soudu a vyjadřovat se k otázkám, které dosud nebyly z jeho strany v intencích žaloby řádně vypořádány.

[38] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za podstatné uvést následující. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce*.

[39] K účelu citovaného ustanovení se tento soud vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017 - 33 (věc *HP STEEL, s. r. o.*): „*Účelem § 179 je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl exekucí postižen, ačkoli k tomuto majetku mají právo, jež exekuci nepřipouští. Plnění, jež se exekucí vymáhá, je zavázán poskytnout dlužník, a proto také pouze postižením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. Třetí osoby musí být chráněny*.“ Břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci majetku).

V. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[41] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu